

[Elmquist.]

steren, at i de mange mange år, i hvilke jeg håber den højtærede minister fortsat må være handelsminister, bør han, når der er forslag, han gerne vil have gennemført i en samling, gøre alt muligt for at få folkettinget til, så længe landstinget endnu eksisterer — hvad enten det er kort eller længe —, at oversende forslagene i så god tid til landstinget, at der bliver tid til for landstinget at behandle lovforslag, som man tillægger nogen betydning. I den tid, landstinget har tilbage, det være som sagt kort eller længe, vil jeg i hvert fald af al evne indfor mit parti kæmpe for, at vi ikke fortsat finder os i at skulle behandle store vigtige lovforslag på nogle få dage, samt for det standpunkt, at det er meningen med landstinget som det led, det er i forfatningen, som en del af den lovgivende magt, at det får en passende tid til behandling af forslagene. Hvis den højtærede minister vil love mig at gøre dette, altså øve al den indflydelse, han kan, i sin fremtidige virksomhed, så længe landstinget består, på folkettinget, for at der tages hensyn til det andet led i forfatningen, så at man ikke forlanger, at vi skal gennemføre vigtige lovforslag i løbet af et par dage, og ikke forlanger, at vi skal tilsidesætte det, som er vor pligt: at gennemgå forslag som dette i detaljer — hvis den højtærede minister vil love mig det, så skal jeg love den højtærede minister, at jeg vil være med til at arbejde hver eneste dag og aften med i udvalget i næste uge, således at lovforslaget kan blive gennemført i denne samling, hvad jeg også gerne vil være med til, da jeg gerne vil glæde den højtærede minister.

Erik Jacobsen: Jeg havde den opfattelse, da det ærede medlem hr. Chr. Nielsen talte, at han forstod den udtalelse, som jeg citerede fra fremsættelsen af sømandsloven i 1923, som værende udtalt af mig, udtalelsen om, at det var nationens gave til søfolkene for deres indsats under den første verdenskrig. Det, jeg sagde, var, at det var ved samme lejlighed, altså dengang ministeren forelagde og anbefalede loven, at ministeren udtalte, at den nye sømandslov var en gave fra nationen til de danske søfolk som tak for deres offervilje under verdenskrigen. Jeg sagde ikke noget om, at jeg delte denne opfattelse, hvad jeg iøvrigt ikke gjorde, men jeg brugte denne udtalelse i forbindelse med den betydningsfulde ændring, som det var i 1923, at overgå fra den

gamle sølov af 1892 til sømandsloven af maj 1923. Det var så væsentlige forbedringer for sømandsstanden, der var gennemført, at jeg for mit vedkommende naturligvis måtte anerkende dem.

Nu siger det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, at jeg som socialdemokrat skulle lytte til søfolkernes røster. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at jeg også har partifæller i det andet høje ting, hvor lovforslaget har været behandlet i udvalg i ca. 4 måneder. Mine partifæller i folketingsudvalget har haft den nøjeste forbindelse med sømændenes forbund; de har ikke alene ventet på, at de skulle komme her i rigsdagen, når der var noget at tale med dem om, men man har også sendt bud efter dem i tilfælde, hvor man gerne ville rådføre sig med dem og høre deres mening om de forskellige paragraffer. Når jeg har anbefalet lovforslaget i dets nuværende skikkelse, er det, fordi det er min sikre overbevisning, at man under alle forhandlingerne i udvalget i det andet høje ting har forsøgt at gennemføre så mange af sømandsorganisationernes ønsker som muligt i selve sømandsloven. Jeg ved, at man har bestræbt sig derfor. At det ikke er lykkedes i fuldt mål, betyder ikke, at man fra socialdemokratiets side ikke har villet medvirke til yderligere forbedringer, men det har ligget udenfor mulighedernes grænse at nå længere, end tilfældet er. Iøvrigt mener jeg at vide, at man også fra kommunistisk side i det andet høje ting naturligvis gerne havde ønsket endnu flere ændringer, som tilsigtede at indfri søfolkernes ønsker, men når man ikke kunne nå længere, end tilfældet var, kunne man tiltræde lovforslaget i dets nuværende form, og det er det jeg mener at vide at kommunisterne har gjort i det andet høje ting.

Chr. Nielsen: Jeg tog det forbehold i min indledning, da jeg omtalte redernes forhold, at sige: alle ved, men ikke alle vil indrømme — og jeg fik jo hurtigt bekræftet, at det var på sin plads at skyde den sætning ind, fordi det ærede medlem hr. Elmquist netop hører til dem, der ikke vil indrømme, hvorledes det forholder sig med redernes økonomiske forhold og deres udbytning af søfolkene. Iøvrigt vil jeg gerne sige, at når derefter det ærede medlem hr. Elmquist direkte spørger: Hvem er alle? ja, så sigter jeg her til alle og enhver i dette land, som kan læse en avis, for de har dog gentagne gange anledning